

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 302)

Sep (1)/ 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை, நிகமாந்த மஹாதேசிகள் வ்யாக்யானங்கள்)	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 122)

37. சதுர்ணாம் புருஷார்த்தநாம் ஹேதுந வ்யஸ்ய ஸமஸ்ய ச

ஸப்தமீ து மஹாலக்ஷ்மீர்வித்யா ஸா ஸர்வஸாதநீ

பொருள் - ஏழாவதாக உள்ள “மஹாலக்ஷ்மி வித்யை” என்பது நான்குவிதமான புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கவல்ல ஆதாரமாக உள்ளது. இந்தப் புருஷார்த்தங்களைத் தனித்தனியாகவும் அல்லது மொத்தமாகவும் அளிப்பதாகவும், அனைத்துவிதமான ஸாதனமாகவும் உள்ளது.

38. பராம் ப்ரக்ருதிமாதாய பாஸ்கரம் தத்ர யோஜயேத்

மர்தநேந ஸமாயோஜ்ய காலவஹ்நிநா

39. பூஷயேந்மாயயா பிண்டமந்தே வ்யாபிநமாநயேத்

கதிதம் தே மஹாலக்ஷ்மீ பீஜம் ஏதத் புரந்தர

பொருள் - இந்த்ரனே! உயர்ந்த ப்ரக்ருதியுடன் (அதாவது “க” என்னும் அக்ஷரம்), பாஸ்கரத்தை (அதாவது “ஸ” என்னும் அக்ஷரம்) சேர்த்து, அதனுடன் மர்தநத்தை (அதாவது “ம” என்னும் அக்ஷரம்) இணைத்து, இவற்றுடன் காலவஹ்நியையும் (அதாவது “ர” என்னும் அக்ஷரம்) சேர்க்கவேண்டும். அதன் பின்னர் இதனை மாயா (அதாவது “ஈ” என்னும் அக்ஷரம்) என்பதால் அலங்கரிக்கவேண்டும். இதன் விளைவாக உண்டாகும் கூட்டு அக்ஷரத்தை ஒரு வ்யாபி (அதாவது “ம்” என்னும் அக்ஷரம்) கொண்டு முடிக்கவேண்டும் (இதன் மூலம் உண்டாகும் கூட்டு அக்ஷரம் - மஹாலக்ஷ்மி மந்திரம் - “க்ஷ்ரீம்” என்பதாகும்).

40. கர்ஷந்தீ வ்யாக்ருதாவஸ்தாம் அஹம் ஹி ஸ்வேந தேஜஸா

ப்ரதாந பூமிகாம் கத்வா மூர்த்தி: த்ரயவிபாவிநீ

41. நிர்மாய ஸகலம் பாவம் வ்யோமேசே ஸம்ப்ரதிஷ்டிதா

இதி பாவ்யமிதம் பீஜம் ஜபதா ஸாதகேந து

பொருள் – இந்த பீஜத்தைக் கொண்டு ஜபங்கள் செய்யும் உபாஸகன் ஒருவன் என்னை வ்யோமேசத்தில் (அதாவது “ம்” என்னும் அக்ஷரம்) உள்ளதாகவும், ப்ரக்ருதியாக மாறி, தொடர்ந்து மூன்று ரூபங்கள் (அவ்யக்தம், மஹத் முதலானவை) கொண்டும், எனது தூய்மையான சக்தி மூலமாக ஸ்ருஷ்டியில் ஈடுபட்டுள்ளதாகவும், இவை அனைத்தையும் உண்டாக்கியதாகவும் த்யானிக்கவேண்டும்.

42. இத்யேதே ரச்மயோ ஜ்ஞேயா வித்யாயா: தாரிகா க்ருதே:

அநுதாராதயோ வித்யா இதீதம் தாரிகாமயம்

பொருள் – அநுதாரா முதலான இந்த வித்யைகள் அனைத்தும் தாரிகா என்னும் வடிவில் உள்ள வித்யையின் ஒளிக் கீற்றுகளாக உள்ளன. ஆக இவற்றில் தாரிகா என்பவளும் உள்ளாள் என்றாகிறது.

43. தமிழாம் தாரிகாம் வித்யாம் பஜமானோ யதாவிதி

ஐஹிகாமுஷ்மிகாந் போகாநக்ஷயாந் ப்ரதிபத்யதே

பொருள் – தகுந்த விதிகளின்படி இந்த தாரிகா வித்யையைக் கைக்கொண்டு உபாஸிப்பவர்கள், இந்த உலகிலும் அந்த உலகிலும் அழியாத போகங்களை அனுபவிப்பர்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்த்ரம் இருபத்து ஆறாவது அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 302)

அதிகரணம் - 4 - காரணத்வாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - வேதங்கள் அனைத்தும், ப்ரஹ்மம் ஒன்றை மட்டுமே ஐகத்காரணமாகக் கூறுகின்றன என்று உரைக்கமுடியும் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-4-14 காரணத்வேந ச ஆகாசாதிஷ்ட யதா வ்யபதிஷ்ட உக்தே:

பொருள் - ஆகாசம் போன்றவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளது என்று கூறப்பட்டதையே மீண்டும் கூறுவதால்.

பூர்வபக்ஷம் - ப்ரதானமே அனைத்திற்கும் காரணம் என்று கூறுபவர்கள் (ஸாங்க்யர்கள்), இங்கு மீண்டும் ஒரு ஆசேஷபத்துடன் எழுகிறார்கள். வேதாந்தங்களில், ஒரு வஸ்துவிடமிருந்து மட்டுமே ஸ்ருஷ்டி ஏற்படுவதாகக் கூறப்படவில்லை. ஆகவே ப்ரஹ்மம் மட்டுமே ஐகத்காரணம் என்று கூற இயலாது. அதாவது சாந். (6-2-1) - ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் இந்த ஸத் என்பது மட்டுமே காணப்பட்டது - என்பதன் மூலம், ஸத் என்பதிலிருந்தே ஸ்ருஷ்டி தொடங்கியது என்று கூறப்படுகிறது. தை. (2-7-1) - அஸத்வா இதம் அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் இந்த அஸத் மட்டுமே இருந்தது - என்பதன் மூலம், அஸத் என்பதிலிருந்தே ஸ்ருஷ்டி தொடங்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. வேறு ஒரு இடத்தில், சாந். (3-19-1) - அஸத் ஏவ இதம் அக்ர

ஆஸீத் தத் ஸத் ஆஸீத் தத் ஸம்பவத் - முதலில் அஸத்தாக இருந்தது, பின்னர் ஸத் என்று ஆனது, தொடர்ந்து உற்பத்தி அடைந்தது - என்று உள்ளது. ஆகவே வேதாந்தங்களில் ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணம் இன்னது என்று கூறப்படாததால், ஜகத்திற்கு ப்ரஹ்மமே காரணப்பொருளாகும் என்று உறுதியாகக் கூற இயலாது.

மாறாக, ப்ரதானத்திற்கு ஜகத்காரணமாக உள்ள தன்மையை உறுதியாகக் கூற இயலும். ப்ரு. (1-4-7) - தத் ஏதம் தர்ஹி அவ்யாக்ருதம் ஆஸீத் - இந்த ஜகத்தானது அப்போது அவ்யாக்ருதமாக (அதாவது பெயர் மற்றும் ரூபம் போன்ற வேறுபாடுகள் இன்றி) இருந்தது - என்று தொடங்குவதன் மூலம், இந்த ஜகத்தானது ப்ரளயத்தின்போது அவ்யாக்ருதத்தில் லயிப்பதாகக் கூறப்பட்டுகிறது. தொடர்ந்து, ப்ரு. (1-4-7) - தந்நாமரூபாப்யாம் ஏவ வ்யாக்ரியதே - பின்னர் அது பெயர் மற்றும் உருவம் கொண்டதாக மாறியது - என்பதன் மூலம், அவ்யாக்ருதத்திலிருந்து இந்த ஜகத்தானது ஸ்ருஷ்டியாகிறது என்பது கூறப்பட்டது.

அவ்யாக்ருதம் என்பது அவ்யக்தம் (வெளிப்படாதது அல்லது புலப்படாதது) ஆகும்; அதாவது, பெயர் மற்றும் ரூபங்களால் வேறுபடாமல் உள்ளதாகும்; அதாவது புலப்படாமல் உள்ளதாகும் என்று பொருள். அவ்யக்தம் என்பது, ப்ரதானமே ஆகும். இந்த ப்ரதானத்தின் இயல்பானது “எப்போதும் இருத்தல் (நித்யம்)” என்பதால், அனைத்துவிதமான மாறுபாடுகளுக்கும் (பரிணாமம்) இதுவே இருப்பிடமாக உள்ளது. இந்தக் காரணத்தால்தான் ஜகத்காரணமாக இதனைக் கூறும் வரிகளில், இதனை ஸத் என்றும், அஸத் என்றும் இரண்டுவிதமாகக் கூறினாலும் முரண்பாடு ஏற்படவில்லை. ஆனால் ப்ரஹ்மத்தைப் பொறுத்தவரை இவ்விதம் இந்த இரண்டு சொற்களையும் (ஸத் மற்றும் அஸத் - இருப்பது மற்றும் இல்லாதது), முரண்பாடு இன்றி உபயோகிக்க இயலாது.

இப்படியாக, அவ்யாக்ருதம் என்பதே அனைத்திற்கும் காரணம் என்று நிச்சயித்த பின்னர், ஈசுஷணம் (அதாவது பார்த்தல், சிந்தித்தல்; “நான் பலவாகக் கடவேன்” என்பது போன்று உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட சிந்தனை) முதலான, ஜகத்காரணமான வஸ்துவிற்கு இருக்கின்ற தன்மைகளானவை, அவ்யாக்ருதமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு

தயாராவதை உணர்த்துவதாகக் கொள்ளவேண்டும். ப்ரதானமானது மிகவும் பெரியதாகவும், எங்கும் பரவியுள்ளதாகவும் இருப்பதால், இந்த அர்த்தத்தை (பெரியது, பரவியது போன்றவை) கொண்ட சொற்களான ப்ரஹ்மம் மற்றும் ஆத்மா ஆகியவை, ப்ரதானத்தையே குறிக்கின்றன என்பது பொருந்தும். ஆகவே ஸ்ம்ருதிகள் மற்றும் ந்யாயம் ஆகியவற்றின் மூலம் உணர்த்தப்படுகின்ற ப்ரதானமே ஜகத்காரணமாகும் என்றே வேதாந்த வாக்கியங்களும் நிரூபிக்கின்றன.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 302)

மூலம் - “வித்யயைவ ஸமம் காமம் மர்தவ்யம் ப்ரஹ்மவாதிநா | ஆபத்யபி ச கோராயாம் நத்வேநாமிரிணே வபேத்”, “ஏகதஸ்த்வபவர்கார்த்தம் அநுஷ்டாநாதிகௌசலம் | லோகாந் அநுஸாரஸ்த்வேகத்ர குரு: பச்சாத் உதீரித:”, “பவந்தி பஹுவோ மூர்கா: க்வசித் ஏகோ விசுத்ததீ: | த்ராஸித: அபி ஸதா மூர்கை: அசலோ ய: ஸ புத்திமாந்”, “ந விச்வாஸ: க்வசித் கார்யோ விசேஷாத்து கலௌ யுகே | பாபிஷ்டா வாதவர்ஷேண மோஹயந்த்ய விசக்ஷணாந்”, “கோபயந்நாசரேத் தர்மம் நாப்ருஷ்ட: கிஞ்சித் உச்சரேத் | ப்ருஷ்ட: அபி ந வதேத் அர்தம் குஹ்யம் ஸித்தாந்தம் ஏவ ச”, “ஆச்ரிதாயாதி பக்தாய சாஸ்த்ர ச்ரத்தாபராய ச | ந்யாயேந ப்ருச்சதே ஸர்வம் வக்தவ்யம் செளசயோகிநே”, “ஆத்ம பூஜார்த்தம் அர்தார்தம் டம்பார்தம் அபி கிந்நதீ: | அயோக்யேஷு வதந் சாஸ்த்ரம் ஸந்மார்காத் ப்ரச்யுதோ பவேத்”, “ஊஷரே நிவபேத்விஜம் ஷண்டே கந்யாம் ப்ரயோஜயேத் | ஸ்ருஜேத்வா வாநரே மாலாம் நாபத்ரே சாஸ்த்ரம் உத்ஸ்ருஜேத்” என்றும், “ந நாஸ்திகாயாந்ருஜவே நாபக்தாய கதாசந | நைவ ஹிம்ஸாபிருசயே ந லுப்தாய விசேஷை:”, “தாதவ்யோ மந்த்ரராஜ: அயம் மந்த்ர: அயம் ந ஹி தாத்ருச: | ருஜவே குருபக்தாய வைஷ்ணவாய விசேஷை:”, “ஸர்வப்ராண்யநுகூலாய தாதவ்யோ தேசிகேந து” என்றும்,

விளக்கம் - மநு ஸ்ம்ருதி (2-113) - வித்யயைவ ஸமம் காமம் மர்தவ்யம் ப்ரஹ்மவாதிநா | ஆபத்யபி ச கோராயாம் நத்வேநாமிரிணே வபேத் - ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த உபதேசம் பெறத்தக்க சிஷ்யன் கிட்டவில்லையென்றால்,

தான் அறிந்த வித்யையுடன் இறக்கவேண்டும். கோரமான ஆபத்து உண்டானாலும், ப்ரஹ்மவித்யையை தகாத நிலத்தில் விதைக்கக்கூடாது - என்றும், சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (4-251 முதல் 259) - மூர்காச்ச பண்டிதம் மந்யா அதர்மா தார்மிகா இவ | தர்மயுக்தாந் ப்ரபாதந்தே ஸாதூநாம் லிங்கமாஸ்திதா: - மூடர்கள் தங்களைப் பண்டிதர்களாக எண்ணிக்கொண்டு தாங்கள் அதர்மத்தைப் பின்பற்றினாலும் தர்மவான்கள் போன்று தங்களை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு, ஸாதூக்கள் போன்ற வேஷம் பூண்டு அனைவரையும் துன்புறுத்துகிறார்கள் - என்றும், ஏகதஸ்த்வபவர்கார்த்தம் அநுஷ்டாநாதிகௌசலம் | லோகாந் அநுஸாரஸ்த்வேகத்ர குரு: பச்சாத் உதீரித: - ஒரு பக்கம் மோக்ஷம் செல்வதற்கான செயல்களைச் சரியானபடி செய்து வருவதாகக் காண்பித்துக் கொண்டு, மறு பக்கம் உலகியல் வாழ்க்கையை நடத்தியபடி உள்ள ஆசார்யன் இழியப்படுகிறான் - என்றும், பவந்தி பஹவோ மூர்கா: க்வசித் ஏகோ விசுத்ததீ: | த்ராஸித: அபி ஸதா மூர்கை: அசலோ ய: ஸ புத்திமாந் - தீய அறிவு நிறைந்தவர்கள் பலர் உள்ளனர். கலங்காத தூய்மையான அறிவு கொண்டவன் சிலரில் ஒருவனே உள்ளான். தீய அறிவு நிறைந்தவர்களால் அச்சுறுத்தப்பட்டாலும் கலங்காமல் உள்ளவனே புத்து உள்ளவன் ஆவான் - என்றும், ந விச்வாஸ: க்வசித் கார்யோ விசேஷாத்து கலௌ யுகே | பாபிஷ்டா வாதவர்ஷேண மோஹயந்த்ய விசக்ஷணாந் - யாரிடமும் மிகவும் எளிதாக விச்வாஸம் கொள்ளக்கூடாது. குறிப்பாக கலியுகத்தில் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். பாபம் நிறைந்தவர்கள் தகாத வாதங்களால் மயக்குவார்கள் - என்றும், கோபயந்நாசரேத் தர்மம் நாப்ருஷ்ட: கிஞ்சித் உச்சரேத் | ப்ருஷ்ட: அபி ந வதேத் அர்தம் குஹ்யம் ஸித்தாந்தம் ஏவ ச - தர்மங்களுடைய நுட்பங்களை மறைத்தபடி தர்மம் செய்யவேண்டும். ஒருவன் கேட்காமல் எதனையும் உரைத்தல் கூடாது. அவ்விதம் கேட்கப்பட்டாலும் ரஹஸ்யங்களையும் ஸித்தாந்தங்களையும் வெளியிடக்கூடாது - என்றும், ஆச்ரிதாயாதி பக்தாய சாஸ்த்ர ச்ரத்தாபராய ச | ந்யாயேந ப்ருச்சதே ஸர்வம் வக்தவ்யம் செளசயோகிநே - ஆழ்ந்த பக்தியுடனும், சாஸ்த்ரங்களின் மீது மிகுந்த ஈடுபாட்டுடனும், தூய்மையுடனும் வந்து தகுந்த ந்யாயத்துடன் வேண்டி நிற்பவனுக்கு அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் உபதேசித்தல் வேண்டும் - என்றும், ஆத்ம பூஜார்த்தம் அர்தார்தம் டம்பார்தம் அபி கிந்நதீ: | அயோக்யேஷு வதந் சாஸ்த்ரம் ஸந்மார்காத் ப்ரச்யுதோ பவேத் - தன்னை மற்றவர்கள் வணங்கவேண்டும் என்பதற்காகவும், செல்வத்தை ஈட்டுவதற்காகவும்,

டம்பத்திற்காகவும் தகுதி அற்றவர்களுக்கு சாஸ்த்ரங்களை உரைத்தல் கூடாது. அவன் துன்ப நிலையில் இருந்தபடி அவ்விதம் செய்தாலும் முறை தவறியவனே ஆகிறான் - என்றும், ஊஷரே நிவபேத்விஜம் ஷண்டே கந்யாம் ப்ரயோஜயேத் | ஸ்ருஜேத்வா வாநரே மாலாம் நாபத்ரே சாஸ்த்ரம் உத்ஸ்ருஜேத் - உவர் நிலைத்தில் விதையை விதைக்கலாம், நபும்ஸகனுக்குப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கலாம், குரங்கிடம் மலர்மாலையை அளிக்கலாம், ஆனால் தகாதவனுக்கு சாஸ்த்ரத்தை உபதேசம் செய்தல் கூடாது - என்றும், ஸாத்யகி தந்த்ரம் - ந நாஸ்திகாயாந்ருஜவே நாபக்தாய கதாசந | நைவ ஹிம்ஸாபிருசயே ந லுப்தாய விசேஷத: நாஸ்திகன், நேர்மை அற்றவன், பக்தி அற்றவன், மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் செய்பவன், லோபி ஆகியோருக்கு எப்போதுமே உயர்ந்த இந்த மந்த்ரத்தைக் கூறுதல் ஆகாது - என்றும், ஸாத்யகி தந்த்ரம் - தாதவ்யோ மந்த்ரராஜ: அயம் மந்த்ர: அயம் ந ஹி தாத்ருச: | ருஜவே குருபக்தாய வைஷ்ணவாய விசேஷத: || ஸர்வப்ராண்யநுகூலாய தாதவ்யோ தேசிகேந து - இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மந்த்ரராஜமான இதனை உரைத்தல் கூடாது. நேர்மை உள்ளவன், ஆசார்ய பக்தி கொண்டவன், விஷ்ணுவை ஆராதிப்பவன், அனைத்து உயிர்களுக்கும் நன்மையைச் செய்பவன் ஆகியோருக்கு இந்த மந்த்ரத்தை உபதேசிக்கலாம் - என்றும்.

மூலம் - “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொன்னேன்”, “அந்தாதி மேலிட்டு அறிவித்தேன் ஆழ்பொருளைச் சிந்தாமல் கொண்மின் நீர் தேர்ந்து” என்று ஸ்ரீஸாத்வத பகவத்கீதா வஸிஷ்ட கராலஸம்வாத சாண்டில்யஸம்ருதி இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே சரண்யன் அநுமதி பண்ணும்படிக்கு ஈடான ஸாத்விகதா ஆஸ்திக்யாதி குணங்களையுடைராய்,

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (9-4-9) - தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொன்னேன் - என்றும், நான்முகன் திருவந்தாதி (1) - அந்தாதி மேலிட்டு அறிவித்தேன் ஆழ்பொருளைச் சிந்தாமல் கொண்மின் நீர் தேர்ந்து - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீஸாத்வத ஸம்ஹிதை, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை, மஹாபாரதத்தில் உள்ள “வஸிஷ்ட கரால உரையாடல்கள்”, சாண்டில்ய ஸம்ருதி ஆகியவற்றில்

உரைத்தபடியே, சரணம் புகத் தக்கவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் ஏற்பதற்கு ஈடாக உள்ளதான ஆஸ்திகம் முதலான சிறந்த குணங்களைக் கொண்டவர்களாக.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 122)

வ்யாக்யானம் - [15] (நெறிகாட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்து நிற்க) “நெறிகாட்டி நீக்குதியோ” என்கிற பாட்டிலும், “அருகும் சுவடும் தெரிவுணரோம்” என்கிற பாட்டிலும், உபாயாந்தரத்தைக் காட்டி அகற்றப் பார்க்கிறாயோ? உன்னுடைய விலக்ஷணமான திருமேனியை நீயே காட்டியனு பவிப்பிக்கிறாயோ, பழையதாக அஜ்ஞனாய்ப் போருகிறவென்னை யென்செய்வதாக நினைத்தாய், இத்தையருளிச்செய்ய வேணுமென்றும்; உம்முடைய அருகு வருதல் உம்முடைய சுவடறிதல் செய்யாதிருக்க உம்மளவிலே ஸ்நேஹமானது அறமிக்கு வாராநின்றது, இதுக்கடி அருளச்செய்யவேணுமென்றும் முன்பு இவர் கேட்டவை நிருத்தரமானாப்போலே இப்பொழுது கேட்டவிதிலும் நிருத்தரமென்று நிலத்தைக்கீறாக் கவிழ்ந்து நிற்க.

விளக்கம் - (நெறிகாட்டி அருகில் சுவடும் போலே) - பெரியதிருவந்தாதி(6) - நெறிகாட்டி நீக்குதியோ - என்ற பாசுரத்தில், “மற்ற உபாயங்களை எனக்குக் காண்பித்து என்னை உன்னிடமிருந்து அகற்ற முயல்கிறாயோ? உனது சிறந்த திருமேனியை நீயே காண்பித்து நான் அதனை அனுபவிக்கப்படிச் செய்கிறாயோ? எல்லையற்ற காலமாக அறிவற்றவனாக இருந்து வரும் என்னை, என்ன செய்ய எண்ணுகிறாய்? இதனை நீ அருளிச்செய்யவேண்டும்”, என்றும்; பெரியதிருவந்தாதி (8) - அருகும் சுவடும் தெரிவுணரோம் - என்ற பாசுரத்தில், “நான் உன்னை அருகில் வராமல் உள்ளபோதிலும், உன்னைக் குறித்து ஸ்நேஹம் எனக்கு அளவுக்கு அதிகமாகவே வளர்கிறது. இதற்கான காரணத்தை நீயே அருளிச்செய்ய வேண்டும்”, என்றும், இவர் கேட்ட கேள்விக்கு அவன் விடை அருளிச்செய்யாமல் முன்பு நின்றதைப் போன்றே, (இதுவும் நிர் உத்தரம் என்று கவிழ்ந்து நிற்க) -

இந்தக் கேள்விக்கும் விடை கூற இயலாது என்று தனது திருவடிகளின் விரல்கள் கொண்டு நிலத்தைச் கீறியபடி அவன் கவிழ்ந்து நிற்க.

வ்யாக்யானம் - [16] (அமந்தரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம்போலே யேறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேகஸமுத்ர பேரீகீத காஹள சங்காசீஸ் ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே ஸாஷாத்தகரித்த பரப்ராப்திக்கு) உத்ஸவங்களில் சடங்கு காட்டும் உபாத்யாயர் மந்த்ரம் தோன்றாவிட்டால் கொட்டச் சொல்லி வாத்ய கோஷத்தாலே அத்தை மறைத்துவிடுமாபோலே, தான் நிருத்தரானமை தோற்றாதபடி மறைக்கக்காக இவனாலே ப்ரவர்த்திதமாய், “நானேறப் பெறுகின்றேன்” என்று தாம் கீழ்ச்சொன்னபடியே பரமபதத்திலே ஏறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பியா நின்றுள்ள, “சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரிய முழக்கின ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின” என்று ராஜகுமாரர் போம்போது தூர்யாதி மங்களகோஷம் பண்ணுவாரைப்போலே பரமபதத்துக்குப் போமவர்களைக்கண்ட ப்ரீதியாலே முழங்குவது கோஷிப்பதாகாநிற்கும் மேகஸமுத்ரங்களாகிற பேரிகளுடையவும், “கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கருடர்கள்” என்கிற கீதங்களினுடையவும், “காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்” என்கிற காஹள சங்கங்களினுடையவும், “வாளொண்கண் மடந்தையர் வாழ்த்தினர்” என்கிற ஆசீஸ்ஸினுடையவும், “தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர்” என்கிற ஸ்தோத்ரத்தினுடையவும் ஸம்மிச்ரகோஷமாகிற கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே, அர்ச்சிராதி கதியையும் ஆதிவாஹிக ஸத்காரத்தையும் திவ்யதேச ப்ராப்தியையும் அங்குள்ளாருடைய பஹுமானத்தையும் ஆநந்தமயமான ஆஸ்த்தாநத்திலிருப்பையும் ஸ்வசரணகமல ப்ராப்தியையும் பெற்றாராகப் பேசும்படி ஸாஷாத்தகரித்த பரப்ராப்திக்கு,

விளக்கம் - (அமந்தரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம்போலே) - சில விசேஷங்களின்போது அங்கு சடங்குகள் செய்யும் உபாத்யாயர், தனக்கு மந்திரம் மறந்துவிட்டால், வாத்யத்தை வாசிக்கச் சொல்லி தனது தவறை மறைப்பது போன்று, (ஏறப் பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற) - ஸர்வேச்வரனாகிய தான் விடை கூட இயலாமல் நிற்பதை வெளிக்காண்பிக்காமல் மறைப்பதற்காக, தன்னால் செய்யப்பட்டதாக உள்ளதான திருவாய்மொழி (10-6-5) - நானேறப் பெறுகின்றேன் - என்று தான் கீழே உரைத்தபடியே பரமபதத்திற்குச் செல்வதான எழுச்சியைக் குறித்து மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துகின்ற. (மேக ஸமுத்ர பேரீ) -

திருவாய்மொழி (10-9-1) - சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரிய முழக்கின ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின - என்பதற்கு ஏற்ப, அரசபுத்திரர்கள் செல்லும்போது மங்கள இசையை உண்டாக்குபவர் போன்று, பரமபதத்திற்குச் செல்பவர்களைக் கண்டால் அந்தக் காட்சியில் மகிழ்ந்து முழுங்குவதும் ஒலிப்பதாகவும் உள்ளதான மேகம் மற்றும் ஸமுத்ரம் என்பதான பேரி வாத்யங்களுடையதும். (கீத) - திருவாய்மொழி (10-9-5) - கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கருடர்கள் - என்பதான கீதங்களுடையதும், (காஹள சங்க) - திருவாய்மொழி (10-9-6) - - காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர் - என்பதான காஹள சங்குகளுடையதும். (ஆசீ) - திருவாய்மொழி (10-9-6) - வாள் ஒண்கண் மடந்தையர் வாழ்த்தினர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆசிர்வாதங்களுடையதும். (ஸ்துதி) - திருவாய்மொழி (10-9-7) - தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்துதிகளுடையதும். (கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே) - ஆகிய கலவையாக உள்ளதான பெருத்த கோஷம் என்பதான கோலாஹலத்தைக் கேட்டவுடனே. (ஸாஷாத்தகரித்த பரமப்ராப்திக்கு) - அர்சிராதிமார்க்கத்தையும், ஆதிவாஹிகர்களுடைய உபாசாரங்களையும், பரமபதத்தை அடைதலையும், அங்குள்ளவர்களுடைய பரந்த எண்ணிக்கையையும், ஆனந்தமயமாக உள்ள திருமாமணி மண்டபத்தில் அவன் வீற்றிருப்பதையும், அவனுடைய திருவடித் தாமரைகளை அடைந்ததையும் தான் பெற்றுவிட்டதாக, தனது மானசீகமான ஞானத்தால் தரிசித்த உயர்ந்த அடைதல் என்பதற்கு.

வ்யாக்யானம் - [17] (தலைமிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டு) அப்படி ஸாஷாத்தகரித்த பரப்ராப்தி மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்சலேஷ யோக்யையல்லாமையாலே அத்தைப் பெறுகைக்காக, “தலைமிசையாய் வந்திட்டினி நான் போகலொட்டேன்” என்று, “தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள்”, “தலைமேலதாளிணைகள்” என்கிறபடியே மாநஸாநுபவ வைசத்யத்தாலே தம்தலைமேல் ஆகும்படிவந்த திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, போகாமல் தடுத்து, “திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்” என்று அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத வாணையிட்டு, இப்படி ஆணையிட்டவாறே சேஷபூதரான நீர் சேஷியான நாம் செய்தபடி கண்டிருக்குமத்தனையொழிய நம்மை ஆணையிட்டுத்தடுக்கை உம்முடைய ஸ்வரூபத்தோடு விருத்தமாகையால் இதுபெறாவாணை காணுமென்ன.

விளக்கம் - (தலை மிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு) இவ்விதம் தரிசித்ததான உயர்ந்த பேற்றுக்கு மனதில் கண்ட அனுபவம் மட்டுமேயாக, புறத்தில் கொண்டு அனுபவிப்பதற்கான யோக்யதை இல்லாமையால் அதனைப் பெறுவதற்காக, திருவாய்மொழி (10-10-1) - தலைமிசையாய் வந்திட்டினி நான் போகலொட்டேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-4-4) - தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-6-6) - தலைமேலதாளிணைகள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மனதால் ஏற்பட்ட அனுபவத்தின் தெளிவு காரணமாகத் தனது தலை மீது சேர்வதாக வந்த அவனுடைய திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, (திரு ஆணை இட்டு) - திருவாய்மொழி (10-10-2) - திருவாணை நின்னாணைகண்டாய் - என்று அவனால் மறுக்க இயலாத ஆணையைப் பிறப்பித்தார். இவ்விதம் அவர் ஆணை பிறப்பித்தவுடன் ஸர்வேச்வரன் அவரிடம், “நம்முடைய அடியவராகிய நீவிர் நாம் செய்தபடி அடங்கவேண்டும் அல்லாமல், நீவிர் நம்மை ஆணையைப் பிறப்பித்துத் தடுத்தல் என்பது உம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்கு முரண்பட்டது ஆகும். ஆகவே உம்முடைய இந்த ஆணை செல்லாது”, என்றான்.

வ்யாக்யானம் - (கூசஞ்செய்யாத செய்திப்பிழை) “கூசஞ் செய்யாது கொண்டாய்” என்று ஸர்வஜ்ஞானான நீ என் பூர்வ வருத்தத்தால் வந்த அயோக்யதை பார்த்துக்கூசி வாசி வையாதே உன்னோடு ஆத்மபேதமில்லாதபடி என்னைப்பரிக்கரஹித்தாய், ஆனபின்பு உன்னதன்றோ செய்திப்பிழையென்றும்.

விளக்கம் - இதனை கேட்ட நம்மாழ்வார் பதில் உரைக்கிறார். (கூசஞ்செய்யாத செய்திப்பிழை) - திருவாய்மொழி (10-10-2) - கூசஞ் செய்யாது கொண்டாய் - என்று, “அனைத்தும் அறிந்தவனாகிய நீ, என்னுடைய முந்தைய செயல்களால் உண்டான தாழ்வை நோக்கிக் கூசி, என்னை வேறுபடுத்தி நோக்காமல், உன்னுடைய ஆத்ம பேதம் ஏதும் இல்லாதபடி என்னை ஏற்றுக்கொண்டாய். ஆகவே கார்யத்தின் தோஷம் என்பது உன்னுடையது அல்லவோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [18] (பற்றுக் கொம்பற்ற கதிகேடு) “ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்யான்” என்று கொடி கொள்கொம்பையொழியத் தரிக்கமாட்டாதாப்போலே என்னாத்மாவுக்கு ஜீவநஹேதுவாயிருப்பது

உன்னையொழிய வேறு காண்கிறிலேன், ஆதலால் நான் அநந்யகதி என்றும். (போரவிட்டபெரும்பழி) “எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிடாய்” என்று என் கார்யம் நீ செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, உன்பக்கல்நின்றும் பிரித்து உன்குணங்கள் நடையாடாத ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளியுபேசுஷித்தாய், இது உனக்குப் பரிஹரிக்க வொண்ணாத பெரும்பழியன்றோவென்றும்.

விளக்கம் - (பற்றுக் கொம்பற்ற கதிகேடு) - திருவாய்மொழி (10-10-3) - ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்யான் - என்று, “ஒரு கொடியானது அதற்கு ஏற்றபடி உள்ள பற்றுக்கொம்பு இல்லையென்றால் பிழைக்காது என்பது போன்று எனது ஆத்மா கரையேறுவதற்கு உன்னை அல்லாமல் வேறு எதனையும் நான் காணவில்லை. ஆகவே நான் வேறு கதி அற்றவன் ஆவேன்”, என்கிறார். (போரவிட்டபெரும்பழி) - திருவாய்மொழி (10-10-4) - எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிடாய் - என்று, “எனது செயல்களை நீ செய்வதாக எடுத்துக் கொண்டாய். ஆனால் உன்னிடமிருந்து பிரிந்து, உனது உயர்ந்த குணங்களை உணராதபடி உள்ளதான ஸம்ஸாரத்தில் என்னைத் தள்ளிவிட்டு என்னை மறந்தாய். இது உன்னால் விலக்க இயலாத பெரிய பழி அல்லவோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [19] (புறம்போனால் வருமிழவு) “போரவிட்டிடென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால் பின்னையானாரைக் கொண்டெத்தையந்தோ என தென்பதென் யானென்பதென்” என்று உன்பக்கல் நின்றும் பிரித்து அநந்யகதியான வென்னை ஸ்ருஷ்டியே தொடங்கி இவ்வளவும் புகுர நிறுத்தின நீ என் கார்யம் நான் செய்வானாகப்பார்த்து என்னை உபேசுஷித்தால் ஸர்வசக்தியான நீ அநாதரித்த பின்பு அசக்தனான நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது, எனக்குப் பரிஹரமாயிருப்பதொன்று உண்டென்பதோரர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக் ஸ்திதியோக்யமாயிருப்பதொரு நானுண்டோ! ஐயோ! என்னை என்கையிலே காட்டித் தந்தால் இழவேயன்றோ உள்ளதென்றும்.

விளக்கம் - (புறம் போனால் வரும் இழிவு) - திருவாய்மொழி (10-10-5) - போரவிட்டிடென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால் பின்னையானாரைக் கொண்டெத்தையந்தோ என தென்பதென் யானென்பதென் - என்று, “வேறு கதி

ஏதும் இல்லாத என்னை உன்னிடமிருந்து பிரித்து, ஸ்ருஷ்டி காலம் தொடங்கி இதுவரை ஸம்ஸாரத்தில் என்னை புகும்படியாக நிறுத்திய நீ, எனது கார்யங்களை நானே செய்து கொள்வேன் என்று எண்ணி என்னை நோக்காமல் அலட்சியம் செய்தால், அனைத்து சக்தியும் கொண்டவனாகிய நீ என்னை ஒதுக்கிய பின்னர், சக்தி ஏதும் அற்றவனாகிய நான் எந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு, எத்தகைய புருஷார்த்தத்தை அடைய முடியும்? எனக்கு உதவி செய்யலாம்படியாக உள்ள ஒரு பொருள் ஏதும் உள்ளதோ? உன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு நிற்கும் தகுதி எனக்கு உள்ளதோ? என்னை நீ என் வசப்படுத்தினால் எனக்கு கேடு மட்டுமே ஏற்படும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [20] (உண்டிட்ட முற்றீம்பு) “எனதாவியையின்னுயிரை மனக்காராமை மன்னியுண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய்” என்னுடைய ஹேயமான சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் மநஸ்ஸுக்கு பர்யாப்தி பிறவாமல் நிரந்தரமாக புஜித்த நீ தொடங்கினத்தைக் குறை கிடக்க விடாதே விஷயீகரித்து விடாய், புத்த சேஷமாக்கின உன்னதன்றோ முதல் தீம்பென்றும், (அன்பு வளர்ந்த அடியுரம்) “கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய வென்னன்பேயோ” என்று பெரிய பிராட்டியார் பக்கல் ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே அவள்பரிசுரஹமான என்பக்கல் அதிப்ரவணனானவனே! நான் அந்த:புரபரிகரமன்றோ! என்பக்கல் உனக்குண்டான அன்புக்கு அடியில்லையோ! ஆகையால் அவள்பரிசுரஹமென்கிற அடியுரமென்றும். (உயிருறவு) “பெற்றினிப் போக்குவனோ உன்னையென் தனிப்பேருயிரை” என்று அத்யந்த விஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து எனக்கு தாரகனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனி விடுவேனோ; உயிரை விட்டு உடல் தரிக்கவற்றோவென்கிற சரீரசரீரிபாவ ஸம்பந்தமென்றும்.

விளக்கம் - (உண்டிட்ட முன் தீம்பு) - திருவாய்மொழி (10-10-6) - எனதாவியையின்னுயிரை மனக்காராமை மன்னியுண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய் - என்று, “எனது தாழ்ந்த சரீரத்தையும், ஆத்மாவையும் மனதிற்கு எத்தகைய நிறைவும் ஏற்படாதவிதமாக எப்போதும் பருகியபடி உள்ள நீ, தொடங்கிய செயலை முழுமையாகச் செய்யாமல் விடமாட்டாய். ஆனால் என் விஷயத்தில், உண்ட உணவை மீதம் வைத்த முதல் குற்றம் உன்னுடையது அல்லவோ”?, என்கிறார். (அன்பு வளர்ந்த அடி உரம்) - திருவாய்மொழி (10-10-7) - கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய வென்னன்பேயோ - என்று,

“பெரியபிராட்டியாரிடம் காண்பிக்கும் எல்லையற்ற ப்ரேமையால் அவளுடைய சிபாரிசு பெற்றவனாகிய என்னிடம் அளவற்ற அன்பு கொண்டவனே! நான் உனக்கு அந்தரங்கமான கைங்கர்யங்கள் செய்பவன் அல்லவோ? என்னிடம் உனக்கு ஏற்பட்டுள்ள அன்பிற்குக் காரணம் இல்லையோ? ஆகவே அவள் பரிசுரம் என்பதான காரணமே உரமாக உள்ளது”, என்கிறார். (உயிர் உறவு) - திருவாய்மொழி (10-10-8) - பெற்றினிப் போக்குவனோ உன்னையென் தனிப்பேருயிரை - என்று, “மிகுந்த வேறுபட்டவனாக இருந்து, எனக்கு உயிராக உள்ள உன்னை நான் பெற்ற பின்னர் இனி விடுவேனோ? உயிரை விட்டு உடல் வாழுமோ? இப்படியாகவே ‘சரீரி - சரீரம்’ என்னும் ஸம்பந்தம் உள்ளது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [21] (முதலளவு துரக்கைகளாலே பெறாவாணையல்லவாக்கின பேரவா குளப்படியாம்படி) இப்படி “முதல் தனிவித்து” என்கிற பாட்டளவாக உத்தரோத்தரம் புகலற, துரக்கைகளினாலே தாமிட்டவாணை பெறாவாணையல்லாமையை ஸாதித்த “அதனில் பெரியவென்னவா” என்று தவ்வத்யத்தையும் விளாக்குலைகொண்டு அவை குளப்படியாம்படி பெரிதான தம்முடைய பரமபக்தி குளப்படியாம்படி. (கடல் போன்ற வாதாரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம் பத்தில்) அதாவது, “என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே” என்று கீழ்ச்சொன்ன அபரிச்சேத்யமான தம்முடைய அபிநிவேசத்தையும் தன்னபிநிவேசத்தையும் பார்த்தால் இதொரு குளப்படியும் அதொரு ஸமுத்ரமுமென்னும் படியான அபிநிவேசத்தோடே வந்து ஸம்சுலேஷித்து, “அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே” என்று மீண்டெழுந்தருளி ஸ்ரீபரதாழ்வாணை மடியிலே வைத்தணைத்து உச்சிமோந்து உகந்தாப்போலே தம்முடைய விடாய் கெடும்படி யனுபவித்து அலாபநிபந்தந பரிதாபத்தாலே கூப்பிட்டவாயாலே, “அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்” என்று பேசும்படி, “அவாவறச்சூழரியை” என்று ஹரி என்கிற திருநாமத்திற்கு அநுகுணமாக தம்முடைய ஸகலதாபங்களையும் ஹரித்தமையை ஸர்வருமறியும்படி ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் பத்தாம்பத்தில் என்கை.

விளக்கம் - (முதல் அளவு துரக்கைகளாலே பெறா ஆணை அல்ல ஆக்கின) - இவ்விதம் திருவாய்மொழி (10-10-9) - முதல் தனிவித்து - என்ற பாசுரம் முடிய ஸர்வேச்வரனால் மறுமொழி கூற இயலாதபடியாக, தம்முடைய பக்கம் உள்ள

வாதங்கள் மூலம் தாம் இட்ட ஆணை என்பது “பெறா ஆணை” அல்ல என்பதை நிரூபித்தார். (பேரவா குளப்படியாம்படி) – திருவாய்மொழி (10-10-10) – அதனில் பெரியவென்னவா - என்பதற்கு ஏற்ப தத்வ த்ரயத்தை உட்கொண்டு, அவையும் ஒரு குளப்படி நீரே என்றாகும்படியாக உள்ள பெரியதான தனது பரமபக்தியும் குளப்படி நீர் என்று ஆகும்படியாக, (கடல் போன்ற வாதாரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம் பத்தில்) - அதாவது, திருவாய்மொழி (10-10-10) – என் அவா அறச் சூழ்ந்தாயே – என்று உரைத்த அளவிட இயலாத தனது காதலையும், அவனுடைய காதலையும் ஆராய்ந்தால், தனது காதல் என்பது குளம்பு அளவு கொண்ட நீர் மட்டுமே என்றும், அவனுடைய காதல் என்பது ஸமுத்ரம் போன்ற அளவு கொண்டது என்றும் கூறலாம்படியாக பெருங்காதலுடன் அவன் வந்து தன்னுள் கலந்து, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (134-39) - அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே – மிகுந்த மகிழ்வு கொண்ட இராமன் பரதனைத் தனது மடியில் அமர்த்திக் கொண்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப, மீண்டும் அயோத்திக்கு வந்தவுடன் பரதாழ்வானைத் தனது மடியில் அமரவைத்து, அணைத்து, உச்சிமுகர்ந்து மகிழ்ந்தான் என்பது போன்று இவனும் நின்றான். இப்படியாகத் தம்முடைய தாகம் என்பது தீரும் விதமாகத் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்து, அவனைப் பெறாத காரணத்தால் ஏற்பட்ட துன்பத்துடன் அழைத்த திருவாய் கொண்டு, திருவாய்மொழி (10-10-10) – அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன் – என்று தன்னை உரைக்கும்படியாகச் செய்தான். இப்படியாக, திருவாய்மொழி (10-10-10) – அவாவறச் சூழ் அரியை – “ஹரி” என்ற திருநாமத்திற்கு ஏற்றபடி தன்னுடைய அனைத்துவிதமான துன்பங்களையும் அவன் அழித்தான் என்ற விஷயம் அனைவரும் அறியலாம்படியாகப் பத்தாம்பத்தில் வெளியிட்டார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 267)

4-3-10 யானுமேத்தி ஏழலகும் முற்றுமேத்திப் பின்னையும்
தானுமேத்திலும் தன்னையேத்தவேத்த எங்கெய்தும்
தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித் தித்திப்ப
யானும் எம்பிரானையே ஏத்தினேன் யானுய்வானே

பொருள் - அவனால் மதிநலம் அருளப்பெற்ற நானும் துதித்து, அறிந்தவர்கள் அறியாதவர்கள் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல் இந்த லோகங்கள் முழுவதும் துதித்து, அதனையும் கடந்து அனைத்தையும் அறிந்தவனும் அனைவருக்கும் ஞானத்தை அளிப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனாகிய தானும் துதித்தாலும், ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைத் துதிக்கும் அந்தப் புகழானது எங்கு சென்று முடியக்கூடும்? ஆயினும் இவ்விதம் துதிப்பதன் காரணம் என்னவென்றால் தேனும், பாலும், வெல்லக்கட்டியும், அமிர்தமும் போன்று அனைத்துவிதங்களிலும் ரஸிக்கும்படியாக நான் அனுபவிக்கும்விதமாக நிற்கும் அவனையே நான் கரையேறும் பொருட்டு துதித்தேன்.

அவதாரிகை - “நானும், ஸமஸ்தலோகங்களும், ஸர்வேச்வரனும் ஏககண்டராய் ஏத்தினாலும் ஏத்தப்போகாத விஷயத்தை என் செல்லாமையாலே ஏத்தினேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - “நானும், அனைத்து லோகங்களும், ஸர்வேச்வரனும் சேர்ந்து நின்று துதித்தால்கூட, துதித்து முடிக்க இயலாதபடியாக உள்ள அவனை, எனது செல்லாமையால் நான் துதித்தேன்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (யானும் ஏத்தி) “மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற” நானும் ஏத்துவது. (ஏழுலகும் முற்றுமேத்தி) விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற “சிறியார் பெரியார்” என்னாதே ஸர்வரும் ஏத்துவது. (பின்னையும் தானுமேத்திலும்) ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனாய், தொடங்கின கார்யம் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடான ஸர்வசக்தியுமான தானும் ஏத்துவது. இப்படி எல்லாரும் ஒரு மிடறாய் ஏத்தினாலும், பின்னையும் ஏத்தினவிடம் அளவுபட்டு ஏத்தாத இடம் விஞ்சியாயிற்று இருப்பது விஷயம். அந்யபரரோடு அநந்யபரரோடு அளவுடையாரோடு அளவிலிகளோடு வாசியில்லை, விஷயத்தை எல்லை காணவொண்ணாமைக்கு. “ஆனால், நீர் ஏத்த இழிவானென்?” என்னில், (தேனும் இத்யாதி) “ஸர்வரஸ:” என்கிற விஷயத்தினுடைய ரச்யதையாலும், “நாம் இவ்விஷயத்திலே இழிந்து ஏத்துவோம்” என்னும்படி தன் ப்ரணயித்வ குணத்தை உபகரித்த உபகாரகனாகையாலும் ஏத்தினேன். “இனிதென்றும், உபகாரகனென்றும் அசக்தரான நீர், இதிலிழியக் கடவீரோ?” என்ன, (யான் உய்வானே) ஏத்தாவிடில் பிழையாதாரேத்துமத்தனையன்றோ?

விளக்கம் - (யானும் ஏத்தி) - “மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற” நானும் துதித்தல். (ஏழ் உலகும் முற்றும் ஏத்தி) - உண்மையான ஞானம் கொண்டவர்கள், அத்தகைய ஞானம் அற்றவர்கள், மனிதர்கள், தேவர்கள் என்ற வேறுபாடு காணாமல் அனைவரும் துதித்தல். (பின்னையும் தானும் ஏத்தியும்) - தனது இயல்பாகவே அனைத்தையும் அறிந்தவனாக, செய்யத்தொடங்கிய செயலானது நிறைவேறும்விதமாக உள்ள சக்தி கொண்டவனாக உள்ள அவனும் துதித்தல். இவ்விதம் அனைவரும் ஒரே போன்று நின்று துதித்தாலும், துதிக்கப்பட்ட தன்மைகள் அளவுடன் கூடியதாகவும், துதிக்கப்படாத தன்மைகள் அளவுபடாததாகவும் இருக்கும்படியான விஷயம். ஸர்வேச்வரன் நீங்கலாக உள்ளவற்றை நாடுபவர்கள், ஸர்வேஸ்வரன் தவிர மற்ற எதனையும் நாடாதவர்கள், ஞானம் நிறைந்தவர்கள், ஞானம் அற்றவர்கள் என எந்தவிதமான

வேறுபாடும் இன்றி, இந்த விஷயத்தின் எல்லை என்பதை யாராலும் காண இயலாது. “ஆனால், இப்படிப்பட்ட ஒரு விஷயம் குறித்து துதிக்க நீவிர் எப்படி முயல்கிறீர்?”, என்று நம்மாழ்வாரிடம் கேட்டபோது, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (தேனும் இத்யாதி) – “ஸர்வரஸ: அனைத்து சுவைகளாகவும்” என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள விஷயத்தின் இனிமையாலும், “இந்த விஷயத்தை நாம் துணிந்து துதிக்க முற்படுவோம்”, என்று எண்ணலாம்படியாகத் தனது ப்ரேமையை எனக்குக் காண்பித்த உபகாரத்தன்மையாலும் நான் துதித்தேன். “இனிமை, உபகாரம் செய்தவன் என்று அவன் உள்ளான்; ஆனால் உமக்குத் துதிக்கச் சக்தி இல்லையென்றாலும் நீவிர் இவ்விதம் முயல்கிறீரோ?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (யான் உய்வானே) – “இப்படிப்பட்ட அவனைத் துதிக்கவில்லை என்றால் பிழைக்கமாட்டோம்” என்றுள்ளவர்கள் துதிப்பார்கள் அல்லவோ?

4-3-11 உய்வுபாயம் பற்றின்மைதேறிக் கண்ணனொண்கழல்கள் மேல்

செய்யதாமரைப் பழனத் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்

பொய்யில் பாடலாயிரத்துள் இவையும் பத்தும் வல்லார்கள்

வையம் மன்ன வீற்றிருந்து விண்ணும் ஆள்வர் மண்ணூடே

பொருள் - “கரை சேர்வதற்கான உபாயம் வேறு ஏதும் இல்லை” என்று அறிந்து, தனது அடியார்களிடம் மிகுந்த ப்ரேமை கொண்டவனாகிய க்ருஷ்ணனுடைய இனிமையான திருவடிகள் குறித்து, சிவந்த தாமரைமலர்கள் நிறைந்த நீர் நிலங்கள் கொண்டதும், தெற்குத்திசையில் போற்றப்படுவதும் ஆகிய ஆழ்வார்திருநகரிக்குத் தலைவராக உள்ள நம்மாழ்வார், எந்தவிதமான பொய்களும் கலவாதபடி அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைப் பொருளுடன் அறிபவர்கள், இந்தப் பூமியில் பல காலங்கள் நிலையாக வாழ்ந்து, இங்கு வாழும் காலத்திலேயே பரமபதத்தையும் ஆள்வர்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், “ஈச்வரனுடைய உபயவிபூதியும் இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார் இட்ட வழக்கு”, என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரனுடைய நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டுமே வசப்படும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உய்வு உபாயம் மற்றின்மை தேறி) அவனுடைய ப்ரணயித்வ குணத்தைப் பேசித் தலைக்கட்டவல்லராயன்று இவர்பேசிற்று; இது ஒழிய தரிக்கைக்கு உபாயமில்லை யென்றும் தெளிந்து. (கண்ணனொண்கழல்கள் மேல்) பரமப்ரணயியானத்தை அவதரித்து ஆவிஷ்கரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே. (செய்ய இத்யாதி) அவனுடைய ப்ரணயித்வ குணாநுஸந்தாநத்தாலே இவர் தரித்தவாறே, ஊரும் “அகால பலிநோ வ்ருக்ஷா:” என்கிறபடியேயாயிற்று. சிவந்ததாமரையையுடைய பழனங்களையுடைத்தாய்த் தெற்குத் திக்குக்கு ச்லாக்யமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. (பொய்யில் பாடல் இத்யாதி) “ந தேவாகந்ருதாகாவேகாசிதத்ர பவிஷ்யதி” என்கிறபடியே திருவாய்மொழி யெல்லாவற்றுக்குமாதல்; அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரன் ஒரு நித்ய ஸம்ஸாரியோடே இப்படி விரும்பி வந்து கலந்து, இவருடைய ஸத்தாதிகளே தனக்கு போகோபகரணமாக இருந்தானென்கிற ப்ரணயித்வ குணத்திலே பொய்யின்றிக்கே யிருக்கிற பத்து என்னுதல். “பொய்யில்லாத ஆயிரம்” என்றபோது அவ்வோபாதி இதுக்கும் வருமிறே. (வையம் மன்னி இத்யாதி) பூமியிலே எம்பெருமானாரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே நெடுங்காலம் இருந்து. (விண்ணும் ஆள்வர் மண்ணூடே) இங்கேயிருக்கச்செய்தே பரமபதம் தங்கள் சிறுமுறிப்படி செல்லும்படி ஆள்வர்கள்; அங்கே போனால் “ஆண்மின்கள் வானகமாழியான் தமர்” என்கையன்றிக்கே, இங்கேயிருக்கச் செய்தே தாங்களிட்ட வழக்காகப் பெறுவர். “வையம் மன்னி வீற்றிருந்து” என்கிறவிடத்தே, “நம்மைப்போலே வாய்புகு சோறாகப் பறிகொடாதே, நெடுங்காலம் பூமியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே ‘நாட்டாரோடியல்வொழித்து’ என்கிறபடியே தங்கள் வ்யாவ்ருத்தி தோற்று இருக்கப் பெறுவர்கள்” என்று சீயர் உருத்தோறும் அருளிசெய்வர். பால்யத்திலே பட்டரைப் பறி கொடுத்தாரிறே அவர்.

விளக்கம் - (உய்வு உபாயம் மற்றின்மை தேறி) - அவனுடைய அளவு கடந்த ப்ரேமையைத் தன்னால் கூறி முடிக்க இயலும் என்று எண்ணி இவர் இந்தப்

பாசுரங்களை உரைக்கவில்லை; இதனைத் தவிர்த்துக் கரையேற வேறு வழியில்லை என்று உணர்ந்ததால் உரைக்கிறார். (கண்ணன் ஒண்கழல்கள் மேல்) - தன்னுடைய மிகவும் உன்னதமான ப்ரேமையைத் தனது அவதாரதால் வெளிப்படுத்திய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில். (செய்ய இத்யாதி) - அவனுடைய ப்ரேமையை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால் இவர் உயிர் பிழைக்கிறார்; இது போன்று அந்த ஊரும் இவருடைய இருப்பு காரணமாக இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (127-17) - அகால பலிநோ வ்ருஷ்டா: - தகுந்த பருவம் இல்லை என்றாலும் பழங்களுடன் கூடியபடி உள்ள மரங்கள் - என்பதாக மாறியது. சிவந்த தாமரைகளைக் கொண்ட கழனிகள் நிறைந்ததாகவும், தெற்குத்திசையில் புகழ்த்தக்கதாகவும் உள்ள ஆழ்வார்திருநகரிக்கு எஜமானராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த. (பொய்யில் பாடல் இத்யாதி) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-37) - ந தேவாகந்ருதாகாவேகாசிதத்ர பவிஷ்யதி - இந்த இராமாயணம் என்ற காவியத்தில் உம்முடைய வாக்கு அல்லாமல் வேறு எதுவும் இருக்காது - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி அனைத்திற்கும் அடைமொழியாகவே உள்ளது. “தனது விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெற்றவனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளபோதிலும், நித்யமான ஸம்ஸாரியான நம்மாழ்வாரிடம் இவ்விதமாகத் தானே விரும்பி வந்து கலந்து நின்று, இவருடைய உயிர் முதலானவற்றையே தனக்கு இனிமையான பொருள்களாகக் கொண்டான்” என்பதான அவனுடைய ப்ரேமைக் குணத்தை உரைப்பதால் பொய் கலவாமல் உள்ள பத்துப் பாசுரங்கள் என்று கருத்து. ஆனால் “பொய்யில்லாத ஆயிரம்” என்று அல்லவோ கூறப்பட்டது என்றால், அந்த ஆயிரத்திற்கும் பொருந்துவது, இந்தப் பத்திற்கும் பொருந்தும் அல்லவோ? (வையம் மன்னி இத்யாதி) - இந்தப் பூமியில் எம்பெருமானார் போன்று “ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ” என்பதான செல்வத்துடன் நீண்ட காலம் இருந்து. (விண்ணும் ஆள்வர் மண்ணாடே) - இங்கே இருந்தாலும், தங்களுடைய செல்வாக்கானது பரமபத்திலும், ஒரு சிறிய சீட்டை அளித்தால்கூடச் செல்லும்படியாக அதனையும் ஆள்வர். அங்கே சென்றால், திருவாய்மொழி (10-9-6) - ஆண்மின்கள் வானகமாழியான் தமர் - என்பது மட்டும் அல்லாமல், இங்கே வாழும் காலத்திலேயே தங்கள் வசப்பட்டதாகப் பரமபதம் உள்ள நிலையைப் பெறுவர். “வையம் மன்னி வீற்று இருந்து” என்ற இடத்தில் ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்யும் கருத்தானது, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக்

கற்பவர்கள், நம்மைப் போன்று பெற்ற சோறு வாயினுள் புகாமல் தவிப்பது போன்று அல்லாமல், நீண்டகாலம் இந்தப் பூமியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயுடன் விளங்கி, திருவாய்மொழி (10-6-2) - நாட்டாரோடியல்வொழித்து - என்பதற்கு ஏற்ப, தங்களுடைய வேறுபாடு வெளிப்படும்படியாக வாழ்வார்”, என்பதாகும். இவர் தனது இளமையிலேயே ஸ்வாமி பட்டரைப் பறி கொடுத்தவர் என்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறார்.

நான்காம் திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் ஸ்வாமி நிகமாந்த

மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 12)

ஒரு சிலர் கூறுவது, “வேறு ஒரு காரணப்பொருளுடன் சேர்ந்துள்ள ஒரு பாகமானது முற்றிலுமாக வேறுபட்டு நிற்கிறது”, என்பதாகும். ஒரு நதியிலிருந்து குடத்தின் மூலமாக எடுக்கப்பட்ட நீரை வேறு ஒரு இடத்திற்குப் பிரிக்கப்பட்டு எடுத்துச் செல்ல இயலும்; அதற்குத் தனிப்பெயர் கூறப்படுவதில்லை; ஆனால் குடத்திற்குள் காணப்படும் ஆகாசத்திற்கு “குட ஆகாசம்” என்று தனிப்பெயரே வழங்கப்படுகிறது; அதனைப் போன்றே, சரீரம் முதலான உபாதிகள் உள்ளபோது, அவயவங்கள் அற்றதான ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தில் உபாதியுடன் சேர்ந்த பாகங்கள் அல்லாமல், மற்ற பகுதிகளானவை, அந்த உபாதிகளுடன் சேரும்போது, முன்பு இன்பங்களை அனுபவித்த பாகம் இருப்பதிலை; ஆகவே முன்பு அனுபவிக்கப்பட இன்பங்களை அந்தப் பாகங்கள் எண்ணியிருப்பது பொருந்தாது. ஆனால் அந்தப் பாகங்கள் அனைத்தும் ஒரே ஜாதியைச் சேர்ந்த அம்சங்கள் என்பதால், ஓர் அம்சத்தால் அனுபவிக்கப்பட்ட அனைத்தும், மற்ற அம்சங்களுக்கும் பொருந்தும் அல்லவோ என்ற கேள்வி எழலாம். இவ்விதம் கொண்டால் பௌத்தர்களுடைய கருத்து தொனிக்கும் என்பதால், “நித்யமான ஜீவாத்மா” என்பதை ஏற்க இயலாமல் போய்விடும். இது மட்டும் அல்லாமல், பகவானுடைய அவதாரம் என்று கூறுபவர்களும், ஸ்வரூபத்தின் மாறுதல்களே ஆகும் என்று கூறுபவர்களும், “லக்ஷ்மிக்கு நித்யமான திருமேனி உள்ளது” என்று உரைக்கும் ப்ரமாணங்களால் தள்ளப்படுகிறார்கள். இவை அனைத்தும் இந்த ச்லோகத்தில் பிரித்து

உரைக்கப்பட்டிருப்பதால் வெளிப்படுகிறது. கீதை (11-34) - கீர்த்தி: ஸ்ரீ: வாக்கச நாரீணாம் - பெண்களில் கீர்த்தியும், மஹாலக்ஷ்மியும், வாக்கும் நானே ஆவேன் - என்றுள்ள இடங்களில் சேர்த்துக் கூறப்பட்டது காணலாம்; இங்கும் முன்பு கூறப்பட்டது போன்று, ஸ்வரூபம் வெவ்வேறாக உள்ளபோதிலும் “சேஷன் - சேஷி” என்ற ஸம்பந்தத்தைக் காரணமாகக் கொண்டு உரைக்கப்பட்டது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்